

собі мати. Я думаю, що нашому суспільству в певному сенсі дуже корисно побути в хаосі, тому що ми звикли, що світ стоїть на трьох китах. Так, з одного боку, погано, а з іншого - затишно... А коли з-під нас цих китів вибили, стало дискомфортно. Та чи варто поспішати наступних китів підставляти. Побути в такому стані корисно. Це те саме, коли дитина народжується - вона нічого не знає, ні добра, ні зла, ні світла, ні темряви, а їй поступово вкладаються ці поняття. От і ми подивимось на цей світ такими очима й, можливо, собі щось виробимо.

Як я розумію, щось відбувається. У нашому суспільстві відбувається пере-настроювання свідомості. Як та тиха робота, яка зруйнувала стару систему, в чому велика заслуга нашої інтелігенції, яка цей акт здійснювала, так і зараз триває робота, кінцевих результатів якої ми ще не знаємо. Але я її відчуваю не тільки як руйнівну, деструктивну. Перечитавши чимало сценаріїв як член експертної ради Міністерства культури і мистецтв, я побачила досить сумну картину, суцільні кримінальні сюжети і вбивства. Так от, серед них був сценарій, поданий Романом Балаяном на біблейську тему "не убий", який розповідає про

людей, які не можуть вбивати, людей, здатних на співчуття і милосердя. Для мене це поворот, думаю, от уже й одужувати потроху починаємо, слава Богу. Так що я повна оптимізму.

Богдан Жолдак. Ви сказали, що на терені України національне кіно вичерпано якоюсь постановою ЦК. Ви сказали, що кращі здобутки українського кіно - це фільми, які зорієнтовані на російську і європейську культуру і назвали вершиною фільм Сергія Маслобойщикова "Співачка Жозефіна і мишачий народ". Але все-таки фільм Маслобойщикова про мишачий народ. Я думаю, що він все-таки має національну характеристику.

Дмитро Томашпольський. А що ви маєте на увазі?

Богдан Жолдак. Нехай режисер сам скаже - він краще знає. Я хотів запитати: якщо цей фільм вершина - то що далі?

Людмила Лемешева. Я сказала - це вершина і тупик у цьому напрямку. Будь-яка вершина - вона водночас і тупик, тому що далі рухатися немає куди. В напрямі деідеологізації мови і мислення фільм справді вершина, бо він завершив роботу, яка тривала десятиліттями. Я думаю, що і Сергій думає над цим питанням: "А що далі?"

Богдан Жолдак. Те, що Україна цього року представляється на міжнародних фестивалях і навіть фільмами поетичними ("Русалонька" В.Тихого в Парижі), тобто фільмами того напрямку, на якому вже давно поставили хрест, - все це засвідчує, що ми не перетворимося у безкінематографічну країну. Поки є ще фестивалі, фільми, журнал, який говорить про це, наш потенціал далеко не вичерпаний в будь-якому напрямі - транснаціональному, національному й, пробачте, навіть інтернаціональному.

Олександр Балагура. Я хотів би додати таке: життя радикально змінилося. Було б добре ходити кожного дня на роботу й працювати на рідній, чи на якійсь іншій студії до кінця днів. Але цього вже не буде. Тому й доводиться шукати виходу із вимушеного безробіття самому. Фонд підтримки некомерційного кіно "Грудень", який ми створили і націлений на те, щоб українське кіно не зупинилося.

Лариса Брюховецька. Отже, наступний наш "круглий стіл" варто присвятити якомусь одному аспектові українського кіно - чи організаційному, чи творчому. Предмет для розмови, як бачимо, є.

Ольга ЛОТОЦЬКА

Нове народження

«КИЇВСЬКОЇ РУСІ»

Найбільший кінотеатр в Україні "Київська Русь" святкував 16 травня своє 15-річчя. Незвичайна програма, присвячена цьому дню, привернула нашу увагу. Перш за все цікавим був той факт, що глядачі змогли побачити фільм Мілоша Формана "Народ проти Ларрі Флінта". Зала була переповнена. Не обійшли увагою організатори свята і дітей, яким була надана чудова можливість переглянути кращі українські мультфільми.

Та окремо слід відзначити появу кіноклубу. Це така собі зала, де глядач має змогу і відпочити, і переглянути улюблену картину, і поспілкуватися з кінознавцями. В окремі дні - середу і неділю - будуть проводитися обговорення фільму, виступатимуть кіномитці. Вже на червень заплановані такі

картини, як "Англійський пацієнт", "Месмер", "Не дуже весело" та інші. Нещодавно в червоній залі демонструвався останній фільм Клінта Іствуда "Абсолютна влада", яким було завешено ювілейний 50-й міжнародний кінофестиваль у Каннах. Це тільки частина втіленого в життя проекту "Світ кіно". Директор проекту Тетяна Бірюкова намагається зробити якнайбільше для того, щоб наш глядач міг знайомитися з найкращими зразками світового кіно. Ідея цього проекту належить дирекції кінотеатру та фірмі "Вест І", яка водночас є і генеральним спонсором проекту. Проект об'єднує людей, які люблять свою справу і люблять кіно. В.Заєць, О.Загнибіда, К.Мищенко, А.Куріна - мистецтвознавці, які на добровільних засадах намагаються

підняти престиж кіно, "змусити" глядачів повернутися до зал кінотеатрів, демонструвати ті фільми, які справді заслуговують на увагу і формують певний мистецький смак. Звичайно, проблем вистачає. І досі в управлінні культури Києва відсутній договір про довгострокову аренду фірмою "Вест І" кінотеатру. Окрім того, така акція потребує розголосу, а коштів на рекламу не вистачає. Часто кияни навіть не знають, що в "Київській Русі" можна переглянути нову стрічку. Та, не дивлячись на це, планів у організаторів проекту "Світ кіно" багато. Готується виставка відеоматеріалів художників. Ми зможемо побачити, як митці зображального жанру уявляють світ на кінострічці. В задумах існує ідея проведення джазових вечорів, до яких будуть залучатися майстри цього жанру. Не залишаться без уваги і діти. Дирекція кінотеатру планує повністю віддати синю залу малюкам. В майбутньому організатори планують відкрити при кінотеатрі центр анімації.

18-20 червня на екрані "Київської Русі" демонструвався фільм В.Криштофовича, який брав участь у Каннському фестивалі.